

IDEJA STUDIJSKE ČUVAONICE KAO SASTAVNI DIO MUZEOLŠKE KONCEPCIJE TIFLOLOŠKOG MUZEJA U ZAGREBU

MR. SC. ŽELJKA SUŠIĆ

Tiflološki muzej

zsusic@tifloloskimuzej.hr

O MUZEJU I NJEGOVI POČETCIMA

Već sam naziv Muzeja – *Tiflološki muzej* – izdvaja ga iz uobičajenoga muzejskog nazivlja te privlači pozornost. Korijen ima u grčkim riječima τυφλός ('slijep') i λόγος ('razum'). U nedoslovnome i skraćenom tumačenju tih dviju riječi uobičajeno navodimo kako je Tiflološki muzej mjesto na kojemu je moguće, u interaktivnom procesu, saznati više o životu i radu slijepih i slabovidnih osoba.

Povijesni temelj Tiflološkog muzeja čvrsto je i neraskidivo povezan s imenom Vinka Beka i vodi nas u zadnju četvrtinu 19. stoljeća, kada je učitelj Bek započeo opismenjivati slijepog učenika. Ovaj pojedinačni iskorak u obrazovanju poslije je prerastao, zahvaljujući vizionarskom shvaćanju problematike i teme te narpornom radu, u organizirano školovanje slijepih djece. Osim obrazovanja slijepih Bek se bavio i prikupljanjem različitih predmeta. Zahvaljujući sakupljačkom trudu i promišljanju Vinka Beka, danas u

Tiflološkome muzeju posjetiteljima možemo prikazati razvoj odgoja i obrazovanja slijepih djece u Hrvatskoj od kraja 19. stoljeća do danas.

Muzej je službeno utemeljen 1953. godine kao Tiflološki muzej Saveza slijepih Jugoslavije, a devedesetih godina 20. stoljeća osnivačka prava prelaze na Republiku Hrvatsku. Prvi prostor za smještaj Muzeja pronađen je daleke 1953. u Bosphorskoj ulici u Zagrebu, u povećem stanu. No već se tada znalo da je za potrebe rastućeg Muzeja nužan primjereniji prostor. U to vrijeme odabrana je i lokacija za zgradu Saveza slijepih Jugoslavije pa je zaključeno da se u istu zgradu smjesti i namjenski građen Muzej. Novi, drugi postav otvoren je 1958., a treći 1976. godine. Posljednji, četvrti muzejski postav, napravljen u skladu s novom koncepcijom, otvoren je 2008. godine.

ZAŠTITA PREDMETA KAO NAČIN POSTIZANJA STALNOSTI FUNDUSA

Na dugotrajnome i iscrpljujućem putu dokazivanja i upozoravanja nadležnih ustanova vlasti koliko je važno i potrebno sustavno obrazovanje slijepih djece Bek je i sakupljao različite predmete, kao što su pomagala u nastavi, početnice prilagođene slijepoj djeci i predmeti koje su slijepi izrađivali. Sakupljeni predmeti čak su dva puta bili predstavljeni javnosti. Prvi put javno su izloženi 1891. godine u Zagrebu na *Zemaljskoj gospodarskoj izložbi*, a drugi izlazak pred javnost zbio se 1896. godine na *Milenijskoj izložbi* u Budimpešti, kada je predstavljen sakupljeni materijal sljepačkog odjela.¹ Sva ta pomagala kojima se koristilo u nastavi te predmeti koje su izradili slijepi bili su

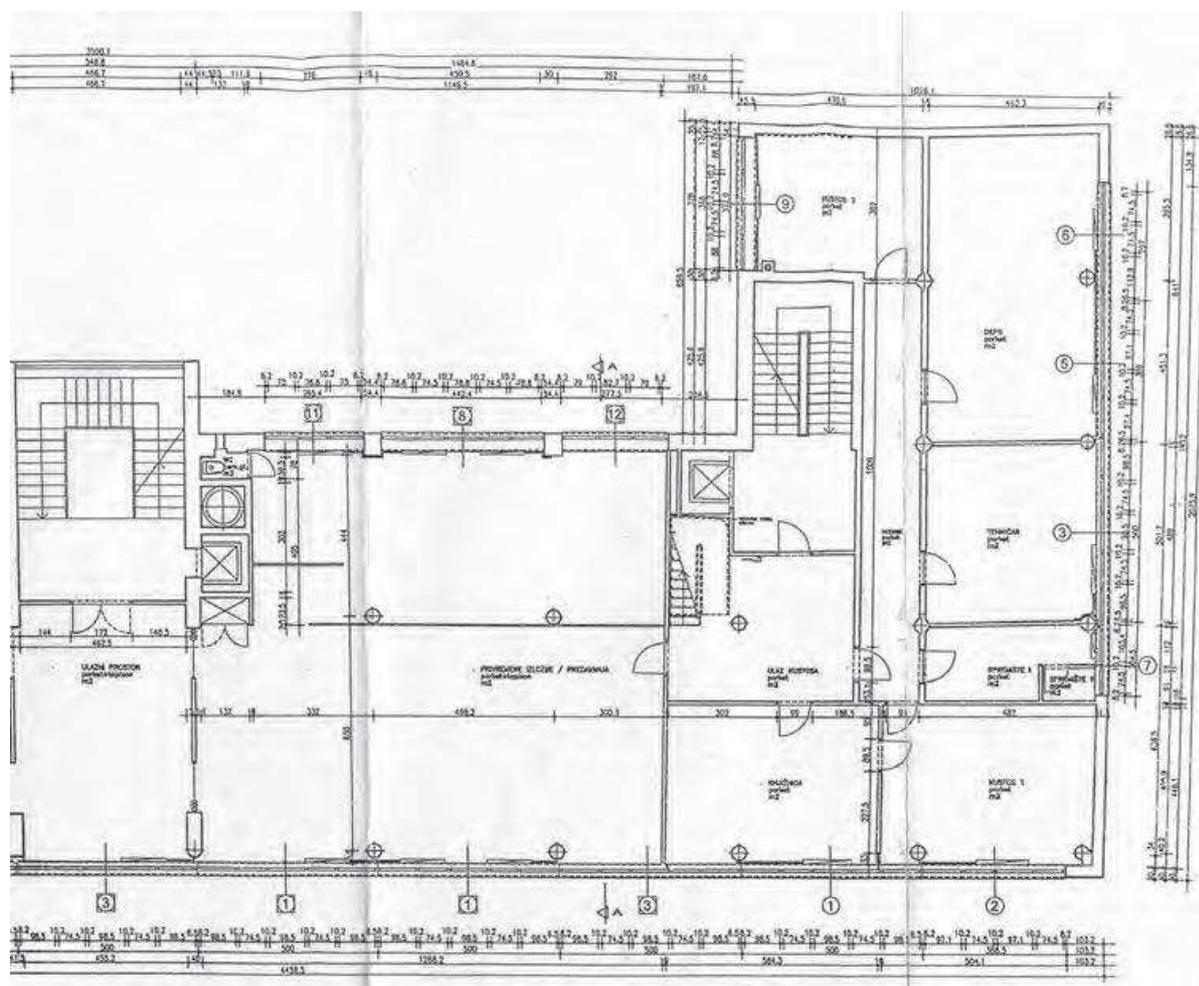
kao privatna zbirka pohranjeni najprije u lokalnoj školi u Bukevju, gdje je Vinko Bek radio kao učitelj, a zatim u Zavodu za slijepe u Ilici 83, u kojemu je 1895. godine, kada je Zavod i osnovan, imenovan privremenim ravnateljem. Predmeti su do 1899. godine bili pohranjeni u Zavodu i o njima se skrbio Vinko Bek.

Nakon njegova nedobrovoljnog odlaska iz Zavoda te zbog čestih premještanja i seljenja samog Zavoda na druge lokacije zbirka se znatno osipala. Tako, nažalost, dosad nije bilo moguće točno pratiti migracije sakupljenih predmeta. Budući da tada nije vođena profesionalna i primjerena briga o zbirkama koje je Bek sakupio, o njima možemo saznati jedino iz postojeće literature iz tog vremena,

kao i iz samo nekoliko sačuvanih predmeta koji se danas nalaze u posjedu Tiflološkog muzeja. Činjenica da se većini predmeta izgubio trag dodatno naglašava ulogu muzeološke funkcije zaštite kao iznimno važne u djelovanju muzeja i one koja nam može pomoći pri osiguranju i dokazivanju neprekidnosti rada jedne muzejske ustanove.

PROSTORNA ORGANIZACIJA TIFLOLOŠKOG MUZEJA S POSEBNIM NAGLASKOM NA ČUVAONICU

Prije nego što se pristupilo izradi muzeološke koncepcije i arhitektonskom preuređenju Muzeja, analiziralo se postojeće stanje: „Zgrada u kojoj je smješten Tiflo-



Slika 1. Ž. Kovačić, tlocrt postojećeg stanja drugog kata, detalj

loški muzej je trokatna uglovnica, a prostorije Muzeja namjenski su izgrađene godine 1957. i nalaze se na drugome i na dijelu trećeg kata. Gledaju na sve četiri strane svijeta.“ Inače, važno je napomenuti kako je ustanova smještena u zgradi koja je u vlasništvu Saveza slijepih Hrvatske te se znalo da nema mogućnosti proširenja.

„Pristup prostorima Muzeja ostvaren je preko triju točaka:

- istočni ulaz iz Draškovićeve 80/II omogućuje pristup u izložbeni dio Muzeja
- sjeverni ulaz iz Šenoine 34/II dopušta pristup osoblju i muzejskom materijalu
- sjeverni ulaz iz Šenoine 34/III koji je službeni ulaz u radne prostorije djelatnika.

Muzejske prostorije na drugom i trećem katu povezane su unutarnjim drvenim stubama. Na drugom katu (ulaz iz Draškovićeve ulice) nalazio se ulaz za posjetitelje. Kroz njega se stupalo u pretprostor iz kojeg su se lijevo i desno nalazile izložbene prostorije (smjer istok-zapad). Ako se krenulo lijevo kroz prostor za povremene izložbe, bilo je moguće pristupiti drugom krilu Muzeja namijenjenom zaposlenicima. U njemu su knjižnica, sobe kustosa, fotografa, malo spremište i prostor depoa, svi grupirani oko hodnika. Ukupna površina muzejskog prostora drugog kata iznosila je 533 četvorna metra.“

Pri izradi koncepcije Tiflološkog muzeja polazišna točka bila je upravo briga za sakupljene predmete te osiguranje primjerenog prostora za njihov smještaj, a jednako tako i naputci koje je I. Maroević donio u članku *Elementi za projektni program izgradnje muzeja*². U skladu s tim „odlučeno je da se opisani prostor na II. katu Muzeja još jasnije treba podijeliti na poluzatvoreni (studijski depo, radne

prostorije za stručno osoblje) i otvoreni dio (izložbeni prostori).

Ulaz iz Draškovićeve ulice 80 ostao je, kao i do tada, namijenjen posjetiteljima i iz njega je trebalo osigurati pristup u stalni postav, u prostor za povremene izložbe, u prostor knjižnice i u studijski depo. Pretprostor je trebao ujediniti sljedeće sadržaje: informacijski pult, garderobu, malu prodavaonicu muzejskih suvenira i kafić koji će ujedno biti i priručna čitaonica. Nažalost, u tom se dijelu nije moglo, zbog instalacija koje su već položene u zgradi, smjestiti mokri čvor za posjetitelje. Stoga je pristup toaletima morao ići preko lijevog prostora za povremene izložbe. Uostalom, potonji je prostor trebao i doista i danas služi različitim drugim oblicima komunikacije – predavanjima, radionicama i različitim pedagoškim aktivnostima.

Ulaz u drugi kat Muzeja sa sjeverne strane, odnosno iz Šenoine ulice je trebalo zatvoriti, ali ne i potpuno dokinuti te je izmješten na drugi zid. Određena mu je uloga evakuacijskog izlaza za posjetitelje, ali na prvom mjestu uloga ulaza za djelatnike Muzeja i eksponate. Pretprostor na toj strani trebao je postati mjesto gdje se trebalo obavljati prvo čišćenje predmeta i njihova aklimatizacija na mikroklimatske uvjete Muzeja (karan-tena).“ Nažalost, tijekom izrade izvedbenog projekta odlučeno je da to postane soba za server i potrebe odlaganja muzejske opreme.

„Što se depoa ticalo, zatvoreni režim prostora depoa ostao je u sjevernom krilu drugog kata, ali se proširio na sobu kustosa, dio hodnika i na dio radne sobe drugog kustosa te je tako stvorena cjelina u smjeru sjever-jug.“³ U konačnici, prostor namijenjen čuvaonici podijeljen je na čuvaonicu I i čuvaonicu II (studij-sku čuvaonicu), a hodnik koji povezuje ta dva prostora također je prenamijenjen

za pohranu predmeta. Ovakvom preinakom Muzej je dobio veću cjelinu čuvaonice koju čine čak tri prostora. U dvama od njih osigurana je dnevna rasvjeta, a u hodniku je samo umjetna. Orijehtacija prostorija je sjever-jug, a ukupna površina iznosi 58 kvadratnih metara.

Treba naglasiti kako je tomu malom povećanju čuvaonica pridonijela i procjena zatečenog stanja fundusa Tiflološkog muzeja. Na temelju dostavljenih podataka kolega kustosa koji su bili zaduženi za pojedine zbirke izrađena je kvantitativna analiza muzejskih zbirki. U vremenu kada je rađena koncepcija, 2004./2005. godine, u Muzeju je bilo pohranjeno 6741 predmet koji su bili raspoređeni u sedam zbirki. Ti su predmeti, u smislu svoje materijalnosti, bili sastavljeni od: papira iz 19. stoljeća, metala, drva, pečene gline, plastike, tekstila i fotopapira. Svi su oni prije adaptacije bili smješteni u jednoj prostoriji i nisu im bili omogućeni primjereni mikroklimatski uvjeti koji bi osigurali postojanost materijala te spriječili propadanje predmeta.

Veličina cijeloga čuvaoničkog prostora, opseg i raznorodnost materijala od kojih su predmeti načinjeni odredili su raspored pohrane predmeta u njemu. Načini zaštite određeni su vrstom materijala, iako se pridržava i načela najmanje mogućih štetnih uvjeta koji pogoduju svim materijalima. Na odabir gdje će biti smješten koji predmet utjecala je namjera da se što bolje i duže sačuva materijalnost predmeta i uspori njegovo propadanje, što je značilo da u čuvaonici treba provesti takve mjere preventivne zaštite koje će stvoriti uvjete za održivost predmeta. Inače, tijekom ostvarenja preuređenja Muzeja došlo je do promjene te se shvatilo kako neće biti moguće osigurati posebne mikroklimatske uvjete za sve vrste materijala. Tako se odustalo od koncepcijom predviđenog načela materijalnosti

predmeta u čuvaonici i prihvatilo se da se zbirke Tiflološkog muzeja čuvaju prema načelu cjelovitosti zbirki. Određene su vrijednosti mikroklimatskih uvjeta čuvaoničkih prostora koje će biti prihvatljive za sve predmete: temperatura 18 – 20 °C i 50 – 60 % relativne vlažnosti. Preporučene vrijednosti svjetla nisu smjele prijeći 150 luksa, a u prostorima u kojima je pohranjen osjetljivi arhivski materijal 50 luksa.

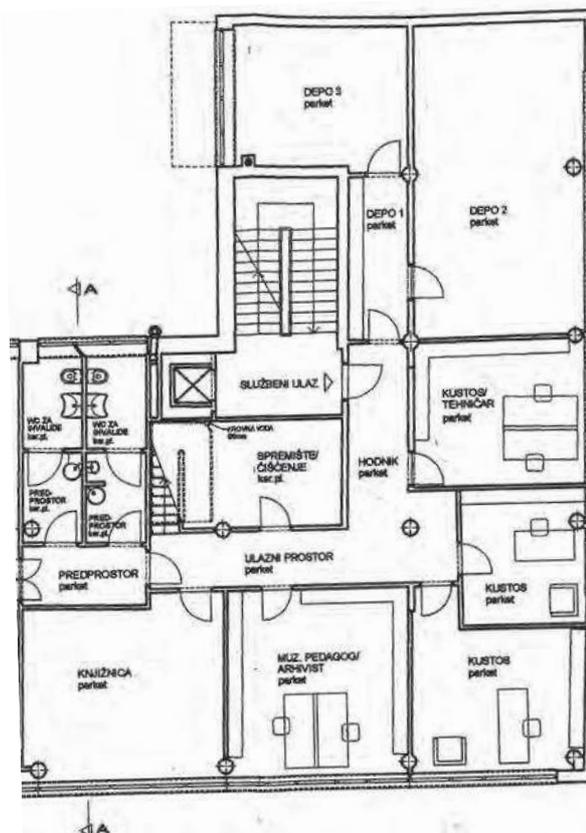
Razmišljalo se i o mogućim uzrocima koji bi mogli naškoditi zbirkama, kao što su fizičko uništavanje (vandalizam), neprimjerenost rukovanje predmetima, različite vrste vanjskog zagađenja poput smoga i raznih plinova, opasnosti od uništenja nastalih elementarnim nepogodama (poplavom, požarom, potresom), te je u skladu s tim predloženo uređenje prostora koje navedene prijetnje smanjuje na što je moguće manju mjeru, a predložene su i mjere koje je potrebno provesti kako bi se osigurali potrebni mikroklimatski uvjeti.

Osim definiranja građevinskih sigurnosnih mjera, kao što su termoizolacijska svojstva zidova u prostorima čuvaonica, definiran je i odgovarajući skladišni mobilijar (ormari, police), potom zaštitna oprema za predmete (kutije, folije), a s obzirom na sigurnost posvećena je i pozornost nabavi odgovarajuće sigurnosne opreme kao što su uređaji za vatrodojavu, provalu i videonadzor.

DOSTUPNA STUDIJSKA ČUVAONICA – KOMUNIKACIJSKI I OBRAZOVNI POTICAJ

Kada je riječ o prostornoj organizaciji, posebno grupiranju prostora dostupnih posjetiteljima, odlučeno je da se u Muzeju provode dva režima kretanja – otvoreni, koji posjetiteljima omogućuje nesmetano i slobodno kretanje kroz stalni postav Muzeja, i poluotvoreni, koji uz poštova-

nje propisanih pravila dopušta ulazak i u prostor čuvaonica. To znači da smo posjetiteljima omogućili da, prema svojem izboru, mogu posjetiti i naše čuvaonice. Ovakav pristup nalagao je da se uskladi režim pohrane sa željom da se što bolje i jasnije približi cjelokupan fundus, kao i posao koji se odvija u čuvaonicama. Odluka o poluotvorenom pristupu čuvaonici donesena je nakon pažljivog promišljanja o djelovanju Muzeja koje je bilo utemeljeno na stajalištu da je posjetitelje potrebno upoznavati sa svim muzeološkim funkcijama, pa tako i s funkcijom zaštite. Ovako je to bilo opisano u elaboratu muzeološke koncepcije Tiflološkog muzeja: „Depoi su mjesta u koja posjetitelji nemaju pravo ulaziti, to su nedostupni prostori u kojima se građa često proučava. [...] Posjetitelju će biti zanimljivo vidjeti što je ‘iza’. Faze pri obradi predmeta, uvjete u kojima se čuva, kako se štite od propadanja, kako su raspoređeni predmeti u spremištu te koja je razlika od izlaganja u izložbenom prostoru.“⁴⁴ Na praktičnoj razini posjetiteljima smo željeli omogućiti da uz prisutnost kustosa i u skupini do pet osoba upoznaju baštinu iz druge i drukčije perspektive, one radne i zatvorene. U muzejskoj struci dotad je bilo uobičajeno iskazivati stajalište da se predmeti čuvaju za buduće generacije, za one koje tek dolaze, te izlagati tek manji dio predmeta o kojima se muzeji brinu. No, mi smo funkciji čuvanja pristupili iz položaja sadašnje generacije, a ne neke tek nadolazeće i buduće. Željelo se sadašnjoj generaciji omogućiti upoznavanje i onih predmeta koji nisu izloženi u stalnom postavu ili na povremenim izložbama. Virtualno okružje i digitalizacija postali su danas sastavni dio društva, a sve se to odrazilo i na muzeje. Sve je više iznimno dobrih programa, projekata i aplikacija koje posjetitelju pomažu doživjeti, u samome muzeju ili izvan njega, neko novo



Slika 2. Ž. Kovačić, idejno rješenje drugog kata, detalj

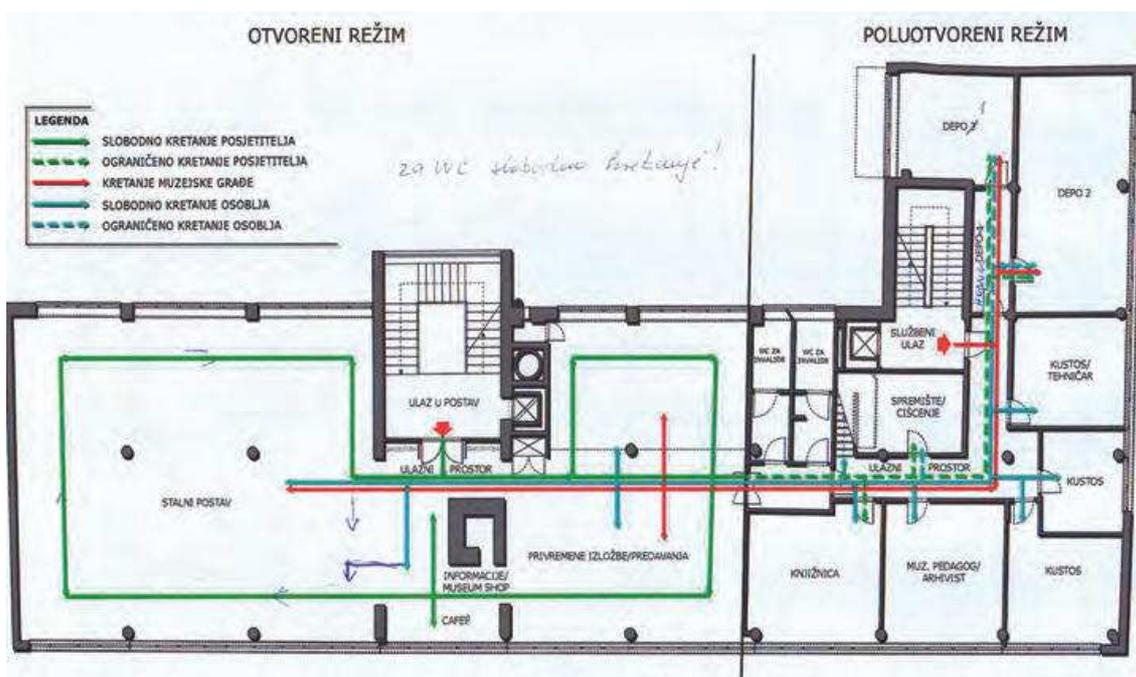
iskustvo. Ne negirajući važnost pa ni nužnost uspostavljanja virtualnog djelovanja, još uvijek smo priklonjeni tezi da (muzejski) predmeti čine samu srž muzeja i da oko njih treba stvoriti cijelu mrežu različitih aktivnosti. Treba podsjetiti da aktivnost prikupljanja i čuvanja predmeta postoji i svjedoči od najranijih dana o ljudskom društvu, a da je ustanova muzeja tek poslije stvorena kao institucijski okvir i mjesto u kojemu će biti smještene i izložene zbirke za potrebe javnosti. Dakle, od samih civilizacijskih početaka okrenuti smo predmetima, dodajemo im značenje, imali su važnu funkciju u našem memoriranju i komemoriranju i sl., a danas je taj odnos u velikom preispitivanju.

Pri donošenju odluke o osiguravanju pristupa posjetitelja muzejskoj čuvaonici također smo se vodili našom dosadašnjom pozitivnom muzejskom praksom

koja već više od dva desetljeća omogućuje studentima određenih studija učenje temeljeno na našim predmetima. Takav pristup, koji smo u Tiflološkome muzeju započeli razvijati prije više od dvadeset godina, danas se u svjetskoj muzejskoj praksi provodi pod nazivima *object-based handling sessions*, *object-based learning*, *museological teaching practice*. Iz položaja istraživanja i poboljšavanja muzejskog djelovanja, a uz uzimanje u obzir novih saznanja iz područja pedagogije, nastale su studije dobre prakse koje pokazuju da upotreba stvarnih predmeta čini aktivnost učenja iznimno uspješnom. Iskustvo rukovanja predmetima potiče motivaciju za učenjem, povećava zainteresiranost i pažnju, stimulativno je, često je uzbudljivo i intrigantno jer dopušta sagledavanje i otkrivanje novih podataka. Posjetitelj je vođen „istraživačkim duhom“, slobodnim istraživanjem prostora i predmeta.

Dakako da je posjetitelja prije samog ulaska u prostor čuvaonice potrebno uputiti u pravila ponašanja u kontroliranim uvjetima. To podrazumijeva da je važno

upozoriti na nužnost pažljivog kretanja u prostoru spremišta (da se ne ugroze predmeti smješteni na policama) i na potrebu pažljivog rukovanja predmetom, a što uključuje upute o oblačenju poželjne vrste odjeće koja se neće zapletati oko predmeta pa do skretanja pozornosti na to kako je važno upamtiti na koji je način predmet zaštićen (način pakiranja) te gdje se on u spremištu nalazi. Susretanje već na početku s ovim uputama kod posjetitelja može stvoriti poseban doživljaj i osjećaj posebnosti jer mu je omogućeno da uđe u „zaštićeni“ prostor. Dopusti li mu se dodatno i rukovanje predmetom (praćeno upotrebom zaštitnih rukavica), tada je doživljaj i učinak još veći. Osiguravanjem posjeta prostoru čuvaonice i rukovanja predmetima kod posjetitelja se potiče želja za stjecanjem novog znanja, kao i nadopunjavanjem/širenjem postojećega, a to može biti pokretačka snaga za razvoj različitih praktičnih vještina. Učenje s pomoću predmeta podrazumijeva učenje izvan granica samog predmeta baštine i doprinosi boljem razumijevanju svijeta, a u stručnom smislu podržava in-



Slika 3. Ž. Kovačić, shema funkcioniranja Tiflološkog muzeja

terdisciplinarnost i povezivanje različitih znanstvenih i stručnih područja.⁵

Jednako tako pristup čuvaonici i rukovanje predmetima stimuliraju različite vrste osjetila. Već pri ulasku u prostor čuvaonice osim vida uključen je miris, zvukovi su utišani i skoro pa vlada potpuna tišina, a ako se predmeti uzimaju i dodiruju često se proizvode razni zvukovi, predmeti imaju svoju težinu, temperaturu, određenu teksturu, a sve zajedno objedinjuje se kao dodatni poticaj za različite vrste stjecanja znanja i iskustava.

Važnost i potreba osiguranja dostupnosti predmeta, dakako uz određene uvjete, pokazala se i tijekom provođenja edukacijskog programa *Album*. Cilj zajedničkog programa triju zagrebačkih muzeja, Tiflološkoga kao nositelja programa te Etnografskog muzeja i Tehničkog muzeja *Nikola Tesla*, bilo je podizanje opće kvalitete življenja osoba oboljelih od Alzheimerove bolesti. U provedbi programa sudjelovali su korisnici dvaju domova za starije osobe, *Doma Medveščak* i *Ville Brezovica*. Korisnike se u izravnom kontaktu s muzejskim predmetom, odabranim posebno za tu priliku, vodilo i usmjeravalo da određuju njegovu težinu, visinu, utvrđuju vrstu materijala od kojega je izrađen, opisuju teksturu. Pobuđivanje sjećanja o namjeni predmeta pomoglo je pri prisjećanju bolesnih osoba te ih se poticalo na iskazivanje i pripovijedanje tih prisjećanja i stvaranje priča. Atmosfera i okolina muzejskog prostora omogućile su da se aktivnosti provode ugodno i zabavno te se potvrdila početna hipoteza da je muzej mjesto u kojemu je ostvarivo prisjetiti se poznatih predmeta i radnji. Pomno odabrani muzejski predmeti bili su poticajni za starije osobe te se ostvario postavljeni cilj da muzejski predmeti kod osoba s ovom bolešću pridonesu njihovu boljem i većem osjećaju općeg zadovoljstva, usudujemo se reći i radosti i dobrobiti.



Slika 4. Radionica Muzejski predmet kao poticaj za učenje dr. sc. T. Kadora 2017. Fotografirao R. Vukić.

ZAKLJUČAK

Od otvorenja četvrtoga stalnog postava 2008. godine u Tiflološkome muzeju stalno propitujemo i vrednujemo rad, te je uočeno da ima još dovoljno prostora za upotrebu predmeta i izradu novih programa u kojima ćemo razvijati i primjenjivati nove edukacijsko-komunikacijske oblike djelovanja. Evaluacija je upozorila, unatoč postojećim mogućnostima, na nedovoljno iskorišten potencijal čuvaonice. U skladu s tim ravnateljica Muzeja mr. sc. Željka Bosnar Salihagić u svojem je programu za iduće mandatno razdoblje kao vrlo važan segment upravljanja ustanovom navela i razvoj publike. Osim navođenja općih ciljeva (kvalitativne i kvantitativne analize posjetitelja, provođenja podjele posjetitelja, komunikacije na digitalnim platformama i dr.) u programu su navedeni i posebni strateški ciljevi koji bi u sljedeće četiri godine trebali dosegnuti opći cilj. Iz položaja promidžbe potencijala prostora čuvaonice i u njoj pohranjenih predmeta vrlo su važna tri strateška cilja, a to su povezivanje s lokalnom zajednicom, internetsko oglašavanje u funkciji promidžbe Muzeja te osnaživanje ljudskog potencijala. Programima čiji su nositelji muzejski predmeti moguće je koristiti se kao sponom koja će osnažiti vezu s lokalnom zajednicom. Prikluči li se tomu promišljena i razrađena internetska strategija koja će

doprinijeti snažnoj promidžbi potencijala i programa Muzeja, prostori čuvaonice Tiflološkog muzeja bit će snažan čimbenik u promicanju muzejskog poslanja. Navedeno nije moguće ostvariti bez, a u programu ravnateljice navedenih, jačanja ljudskih potencijala, tako da se u rad Muzeja uključe osobe kojima će to biti prvo radno iskustvo, a zatim i uz snažniji rad volontera i studenata. Polaznica za navedene oblike rada trebaju biti muzejski predmeti koje možemo proučavati, promatrati, sagledavati te dovoditi u veze na nove i nove načine.⁶

Ovakvo promišljanje i djelovanje ide u smjeru otkrivanja novih i novih značenja predmeta, upravo kao što je i govorio prof. dr. sc. Ivo Maroević. A to je moguće ako postoje kvalitetni uvjeti čuvanja te pažljiv i stalan nadzor koji će osigurati trajnost i postojanost materijala od kojega su predmeti izrađeni.

BILJEŠKE

¹ Podatci i popis izloženih predmeta mogu se pronaći u katalogu *Gospodarsko-šumarske jubilarne izložbe hrvatsko-slavonskoga gospodarskoga društva u Zagrebu godine 1891.* (Zagreb: Tiskarski zavod *Narodnih novina*, 1892) te u časopisu koji uređuje i izdaje Vinko Bek, *Prijatelj slijepih i gluhonijemih* 9 (1896): 13–14.

² Ivo Maroević, „Elementi za projektni program izgradnje muzeja“, *Informatica Museologica* 33, br. 3/4 (2002): 70–71.

³ Svi podatci koji se odnose na prostornu koncepciju izneseni su prema diplomskom radu Ž. Sušić, „Muzeološka koncepcija Tiflološkog muzeja u Zagrebu i njezin odraz u stalnom postavu“ (Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 2005).

⁴ Sušić, 17.

⁵ Thomas Kador, radionica *Muzejski predmet kao poticaj za učenje*, Zagreb, Tiflološki muzej, 7. lipnja 2017.

⁶ Zahvaljujem ravnateljici Muzeja na dopuštenju za korištenje internim materijalom.

LITERATURA

Maroević, Ivo. „Elementi za projektni program izgradnje muzeja“. *Informatica Museologica* 33, br. 3/4 (2002): 67–73.

Sušić, Željka. „Muzeološka koncepcija Tiflološkog muzeja u Zagrebu i njezin odraz u stalnom postavu“. Diplomski rad, Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 2005.

THE IDEA OF A STORAGE AS AN INTEGRAL PART OF THE MUSEUM CONCEPT OF THE TYPHLOLOGICAL MUSEUM IN ZAGREB

The museum concept of the Typhlological Museum and its implementation in the permanent layout are a slightly remodified diploma thesis with the mentor Prof. Ivo Maroević, PhD. It is precisely due to the care for the items that the professor has proposed first the design of the concept of the whole Museum which has resulted in the concept of permanent layout as a logical continuation. The definition of the concept (policy) of the Typhlological Museum and the permanent layout should have been occurring on the theoretical knowledge of two scientific disciplines – educational-rehabilitation and museological – with the latter using the museological functions as the basic methodological stronghold. Bearing in mind the ever more present attitude about the need of informing the public about all the museum functions, the Museum concept plans that the storage space, under certain conditions, be accessible to the visitors. Consequently, it was important to pay extra attention to the segment of preventive protection, as well as different possible communication modes. The placing of items in a protected space is an important part of the function of protection since responsible care for the safety of the materials enables maintaining of stability of the material and endurance as long as possible. Only in such circumstances will we be able to allow the visitors to see also the hidden side of the museum work and activities.